

Թէպէտեւ մեռաւ անծանօթ եւ խեղճու
թեան մէջ, իւր փառքը մնաց. եւ իւր գիւ
տերուն երախտագէտ Գաղիան մեծ յար
գանք մ'ըրբաւ իրեն, կանգնելով հուժկու
եւ գիտնական Հայուն, որ սրտով գաղիացի
եղած էր, գեղեցիկ արձան մը Աւինիոնի
հրապարակներէն միոյն մէջ։

1901 Նոյեմբեր 19ին Հայոց ընտրեալ
խումբ մը՝ Ասլանկիւ բժշկին առաջնոր
դութեամբ մեծ ցոյց մ'ըրաւ, երթալով եւ
պսակ մը զետեղելով անմահ Յովնան
նէս Ալթընի արձանին պատուանդանին
վրայ։

Մեր յօդուածը վերջացնելէ առաջ ա
ւելցնենք, որ ներկայիս Հայերը Բարիզի
մէջ չորս պարբերական հրատարակութիւն
ներ ունին։

Առաջինը Անահիտ, գրական եւ գեղեց
կագիտական, որ լոյս կը տեսնէ հայերէն

լեզուով՝ Արշակ Չոպանեան վայելչարան
գրչին տեսչութեան տակ։

Երկրորդը Բանասէր, բանասիրական եւ
հնախօսական, զոր կը հրատարակէ Կ.
Բասմաջեան՝ գիտուն հնախօս ու պատ
մաբանը, անդամ Ասիական ընկերութեան։
Երրորդն է առողջարանական հանդէս
մը, գաղերէն լեզուով «Le Premier Pas»
(Առաջին քայլ), որ կը հրատարակուի Թո
քսիստի մեծայարգ մասնագէտ Ասլանկիւ
բժշկին տեսչութեան տակ։

Վերջապէս չորրորդն՝ «Ասպարէզ» հան
դէս քաղաքական, վաճառական եւ կլիմատա
կան, որ կը տպուի գաղերէն, հայերէն եւ
թուրք լեզուներով, Մ. Գումրուեանց՝ ե
րիտասարդ եւ աշխոյժ հայուն տեսչութեան
ներքէ։

ԱՐՔԱՐԻ ՌԵՃԱՆԱՆ

Թարգմ. Գաղերէնէ Յ. Ա. Լ.

ԼԱՅՈՂ ՍԻՐՏՍ

Վ. Ազնոտի յիշատակին

Աստղոտ երկնի տակ լրճակն է ծիծղուն
Չերդ միապաղաղ պայծառ հայելի.
Գեղջկական մի երգ լրսուում է հեռուն,
Ոսկեգոյն ծովակ — մէջը դաշտերի։

Լուսնակի բլուրեղ արցունքն է կաթում
Լրճակի կըրծքին մակոյկի վըրայ.
Մակոյկում փայլեց մի լոյս շողջողուն,
Այնտեղ նայեցին աստղեր մարգարտեայ։

Պատուհանին մէջ մեխակ է բացուել,
Շարժուում է մեղմիկ լուսնակի զբրկում.
Իմ փոքր սննեակի լոյսն հոգեվարք էր...
Լուսնակի արծաթ աղբիւրն է ցայտում։

Լուսնակ, նայիր ինձ, վըկայ եղիր դուն
Իմ աչքից հոսած բիւր արցունքներին.

Իմ սիրտը ո՞ր է ուրախ, զըւարթուն...
Էլ մոռացել եմ երգերս խնդագին։

Լրճակն է անշարժ, մի երգ հովիւի
Աստղոտ երկնի տակ մարուում մեղմօրէն.
Գինով է հոգիս, ո՛չ թէ գիշերի
Հեշտութիւնից՝ այլ իմ խոր վըշտեքն։

Մեխակը ո՞վ է արցունքով թըրջում...
Լուսին, վըկայ ես... Օ՛ Բոյր, Գեղ համար,
Քերթով վիկտորիա, երկար, անդադրում
Թափեցի արցունքս իմ աչքից վար։

Ամէն բան զըւարթ այս գիշերին մէջ,
Սիւքեր գինովցած անոյշ բուրմունքով
Ես էլ գինովցած սուգերով անէջ, —
Լացո՛ղ քեզ համար պատուհանիս քով...։

ԱՄՍԷՆ ԵՐԿԱԹ